

LISA WALLERT ÄR en av åtta unga konst-hantverkare som under 2018 ingår i utställningen Ung. Konst – 1 kubik konsthantverk. I Lisas konstnärskap står materialet i centrum. Den mjuka leran som formas till objekt inspirerade av kroppen, förgängligheten, döden och mörkret.

Hur kom det sig att du fastnade för lera som konstnärligt material?

– Man kan säga att jag förstår lera. Olika stadier bjuder olika möjligheter, från det mjuka och plastiska stadiet, till det läderhårda och sedan till det torra och sköra. Till sist är leran bränd och hård. Jag vet vad som går att göra och var materialets begränsningar sätter stopp. Min känsla för andra material är inte alls densamma. Bränd keramik är ju också väldigt hållbar, de äldsta fynden ur människans historia är just keramik. Men på samma gång är den förstas skör. Därmed finns det en förgänglighet och motsättning i materialet som är intressant.

Under flera år arbetade du som fotomodell och i dina verk är kropp och identitet centrala motiv. Hur har dina erfarenheter från modellvärlden påverkat ditt konstnärskap?

– Som modell är ens utseende och kropp ens arbete och man är väldigt uppenbart "bara

en kropp". Men jag var aldrig särskilt känslig för kritik när det gällde min kropp, vilket jag annars är när det handlar om mina objekt och saker jag gör. Det fick mig att fundera kring den hierarkiska uppdelningen mellan kropp och sinne som finns i vår västerländska kultur, där sinnet står över kroppen. Jag vill utmana den föreställningen i mitt konstnärskap då kroppen och görande har en central roll i min arbetsprocess. Mina verk handlar kanske inte om en specifik kropp, utan snarare om känslan av kroppslighet och en skörhet som alla människor delar.

Kan du berätta lite om din arbetsprocess? Du börjar gärna direkt med materialet i stället för att göra skisser?

– Skulpterandet där min kropp är i fysisk kontakt med materialet är helt avgörande för mitt arbete. Jag tänker inte ut ett objekt i förväg och skissar inte på papper eller i mindre skala. Jag bygger direkt och intuitivt i full skala, men oftast i flera versioner. Det är mer en fysisk känsla och upplevelse än en medveten tanke. Jag tänker och känner objekten genom min görande kropp. Det brukar ta ett tag för mig att jobba mig igenom en form, och de verk jag skapar under tiden ser jag inte som skisser, utan som färdiga verk som jag avslutar. Jag gjuter inte heller, eller använder mig

Lisa Wallerts verk kretsar kring kroppslighet och skörhet, universella teman som alla människor har gemensamt. Nu är hon aktuell i utställningen Ung. Konst – 1 kubik konsthantverk.

ETT LÖFTE OM BESTÄNDIGHET

TEXT MATHIAS JANSSON

av tryckformar, utan behöver fysiskt göra mina objekt för att de ska kunna bli till. Jag tänker väldigt mycket på hur beroende jag är av min fysiska arbetsprocess i mitt konstnärskap, och därmed också min egen kropp. Under alla år av konstnärlig utbildning har jag fått höra att jag måste ha en skiss och en tydlig visuell plan. Men det finns ju många konstnärliga processer, och min är helt beroende av materialet i relation till min kropp.

Var hämtar du din inspiration ifrån?

– Det mörka har alltid varit en stor inspiration för mig, skräck, sci-fi, skräckromantik och mörk, hård musik. Det som skrämmer mig kanske kan få mig att känna mig ... lite mer levande. Men jag tycker om när saker får vara mörka och våldsamma och inte så överslättade.

Och apropå det mörka, hur förhåller du dig till döden i din konst?

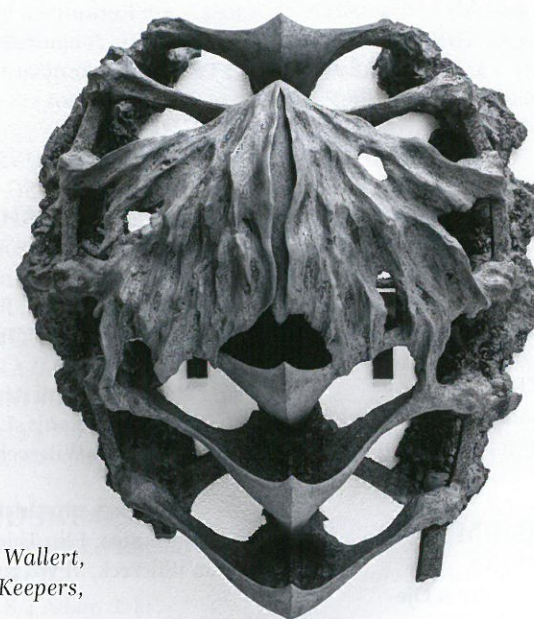
– Jag upplever att det finns så många tabun kring döden och hur man förhåller sig till och (inte) pratar om den. Att prata om döden är ju att prata om livet på ett sätt. Jag tänker väldigt mycket på döden. Kroppen och döden. När någon närstående dör saknar man ju även deras fysiska kropp, deras lukt och känslan av dem. Det kanske beror på att jag själv saknar all form av religiös

övertygelse, men har väldigt svårt att hantera min egen dödsångest. Jag upplever dock att mina skulpturer hjälper mig i detta och kanske kan andra känna igen sig i det också.

I utställningen Ung. Konst visar du ett verk ur serien "The Keepers" som består av en mänsklig bröstorg. Kan du berätta om hur verket är gjort och vad det symboliserar?

– "THE KEEPERS" är en abstrakt version av en bröstorg. Den har både organiska och industriella element, som står i kontrast till varandra. Och den metalliska ytan ger ett löfte om beständighet som står i motsats till materialets egentliga bräcklighet. För att förstärka känslan av bräcklighet har jag på vissa ställen bränt in ett metallnät i skulpturen som trasas sönder i bränningen och får leran att spricka en aning. Motsatsförhållanden, där olika ytterligheter förstärker varandra är en viktig del i mitt konstnärskap, både på ett konceptuellt plan men även estetiskt. Jag kombinerar statiskt med organiskt, tilldragande och motbjudande, vackert och skrämmande, liv och död. Jag vill att betraktaren ska känna sin egen kropp i relation till verket och när den placeras i brösthöjd, alternativt ansikts-höjd, möter betraktaren den med sin egen kropp, kanske som en mask eller ett slags rustning. 🐞

UTSTÄLLNINGEN UNG. KONST är producerad av Konsthantverkscentrum och Sveriges Konstföreningar. Utställningen har vernissage i februari på Ljusterö konstförening och kommer sedan att turnera runt om i Sverige. Deltagande konstnärer är: [Alexander Tallén](#), [Ammy Olofsson](#), [Ea ten Kate](#), [Lisa Wallert](#), [Jelizaveta Suska](#), [Maja Michaele Elsdotter Eriksson](#), [Matilda Dominique](#) och [Polat Ghasemloo](#).

Lisa Wallert, The Keepers, 2017.

»Jag tänker väldigt mycket på döden. Kroppen och döden.«

Lisa Wallert, Konsthantverkare.

Denna artikel publiceras i samarbete med Sveriges Konstföreningar. Kontakt: info@sverigeskonstforeningar.nu